

שאתילא בזעיר אנפין

את המחיר ישלמו חיילי צה"ל - כי הם יצטרפו להתמודד עם השינואה

זו. אך אין זה פוטר את צה"ל מן האחריות. ההיפך הגמור הוא הנכון: צה"ל נושא באחריות כפולה ומכופלת. כי במציאות הלבנונית, כל עדה מגינה על עצמה בכוח הנשק. כאשר פירק צה"ל כוחות-המגן של הפלסטינים במחנות בירות ושל הכפרים השיעיים בדרום, הוא הפקיר אותם לשוחדיהם, בני העדות הסמר כות.

לא זו בלבד שצה"ל לא נקט באמצעים הדרושים כדי להגן על חסרי-המגן, אלא שהוא צייד וחמש את רוצחיהם הפוטנציאליים, הכנים אותם לשטח, ומסר להם את האחריות.

מי שמכנים נחש ארסי למיטתו של תינוק, נושא באחריות לתוצאות. זה נכון בסוח'מור כשם שהיה נכון בצברה ושאתילא.

קציני-שוקולד. אך מעבר לצד המוסרי, יש צד מעשי, הוהפך טבח זה לאסון לישראל.

מה שנקרא בשם המפואר צד"ל אינו אלא חבורת שכירי-חרב של ישראל, המורכבת בחלקה מיסודות מפוקפקים ביותר, והעומדת תחת פיקוד כושל ועלוב. סער חדרר עוד הצלית, איכשהו, להחזיק חבורה זו ביד. יורשו כחסרי ישראל, קציני-שוקולד בעל תואר הגנרל, אינו מסוגל אף לזה. הוא לא התרגש מן הטבח, שנערך כנוכחותו.

תפקידו של צבאי-כבוש הוא קשה בכל מיקרה. הוא גורם לאוכלוסיה המקומית להקים מחתרת לחמת ולפגוע בו. בדרום-לבנון, שבה יש אוכלוסיה שיעית קנאית בעלת מסורת מילחמתית, זה מסוכן שיבעתיים. רמותו של הצעיר השיעי, שהוצג

האם היית קורה לזה טבח? בהחלט לא! אמר הקצין, שזוהה בשם גיורא, איש-קשר בין צה"ל ובין הגוף הנושא את השם הבומבסטי צד"ל. אם כן, איד הוא היה מכנה ידיות ללא-אבחנה אל תוך אוכלוסיה אזר-חית, שבמהלכן נהרגו 13 איש ונפצעו קרוב ל-30?

כמילון של הקצין גיורא: זאת הייתה התלהטות יצרים.

בעבור שנתיים ויומיים. חי לופי-בריים מרמים אלה, שנשמעו עלי-ידי מאות אלפי צופי הטלוויזיה הישראלית, מעידים יותר מכל על העיוות הנפשי, שבו לוקים בהכרח קצינים במישור-כבוש הסרת-כלית וחסרת-תחלת. משהו משוכש מאוד בנפשו של הקצין ששמו גיורא.

מה שקרה בכפר סוח'מור בדרום-לבנון היה טבח, פשוטו כמשמעו. טבח זה נערך תחת אפם של קציני-צה"ל, שהיו צריכים לדעת שדבר כזה מוכרח לקרות.

יש דמיון מהרד בין הטבח "הקטן" בסוח'מור ובין הטבח "הגדול" במתנות צברה ושאתילא, שנערך בריוק שנתיים ויומיים לפני כן. בשני המקרים לא היו חיילי צה"ל מעורבים בטבח עצמו. להיפך, הם פעלו בשלב מסוים להפסקתו. בשני המקרים נערך הטבח עלי-ידי



שריאצור מודעי לשכות, מזכירות, נהגים ומכוניות וולוו - כפול 25

בזכות שאורגנו, שצוירו ושמומנו כירי ישראל. והעומדים תחת פיקוח של צה"ל. בשני המקרים הייתה ההתפתחות צפויה מראש. בשני המקרים נערך הטבח באזור שהיה בשליטת צה"ל, ושצה"ל נושא במלוא האחריות לו. ככוח-כבוש, נחש ארסי במיטתה. בשני המקרים השתמשו רוכבי הממשלה באותם התיורצים עצמם, שאיש בעולם אינו יכול להתייחס אליהם ברצינות. הם ריכרו על "מנטליות לבנונית", כאילו זה מצדיק משהו. יש מציאות בלבנון, שבה כל העדות רוצחות זו את

בטלוויזיה, מראה זאת בעליל. כל צעיר שיעי בדרום-לבנון הוא פוגע פוטנטי ציילי בצה"ל. אך כאשר מכניסים לשטח חבורה של שכירים חמושים, בעלי מנטליות לבנונית, ירשיהם של שינאות ננות מאות בשנים, היו זו הזמנה למעשי-טבח. בעיקבות מעשים כאלה תגבר השינאה לצה"ל ולישראל, ויגברו הפיגועים. חיו של כל חייל ישראלי בלבנון נתונים מעתה נסכנה חמורה עוד יותר. לצאת מייד! אם אישלה מישו את עצמו שצה"ל יכול, למסור את השטח לצה"ל ולסגת, הרי התפכה



האלה, רמונדה, ליילה וסוחה אל-טאויל בהסגנה בת-לאביב העיתונאים שתקו

השבוע. אם יבוצע רעיון זה, ייערך מרחיפים ככל רחני ררוס-לבנון, ומרחץ זה לא ייעצר ליד גבול ישראל. העולם טייל בצדק את מלוא האחריות על ישראל.

יש רק דרך אחת לצאת מלבנון: להגיע לירי הסדר עם העדה השיעית ולצאת מייד. אין כל טעם לחכות להסדר עם יוניפ"ל - כי הסדר כזה פשוט לא יצלה. כוח של א"ם אינו יכול לשנות בשום ארץ בלי הסכמת הצבאית הרשמית. ממשלת-לבנון לא תוכל להסכים לשום הסדר כזה, בלי אישור של הסורים, ואין כל תימוך, כך שהסורים מעוניינים לאפשר לצה"ל לצאת מן הבוק, שבו הוכנס עלי-ידי אריאל שרון וירידי מן המערך.

מחיר השהיה בלבנון עולה מדי חודש: מחיר הרם, מחיר הכסף ומחיר החרפה וההתבזות בעולם. אין פיתרון אלא אחד: להסתלק מייד. תוך השארת מצב שבו יוכלו כל כפר וכל עדה להגן על עצמם.

הממשלה

והברק נמשך

למודעי אין מושג. ליעקובי אין מושג. גזירת יש בשפע, ותוכנית אין

לכל אחד הייתה "תוכנית", והוא הכריז על כך בקול-יקולות. ליצחק מודעי הייתה "תוכנית", ובשמה דרש לקבל את תפקיד שר האוצר. לגר יעקובי הייתה "תוכנית", והוא דיבר על כך הרבה ותכופות. למערך הייתה "תוכנית". לליכוד הייתה "תוכנית". להסתדרות הייתה "תוכנית".

בוועות סבון. כל ה"תוכניות" האלה התגלו כבועות-סבון. מסתבר כי לאיש לא הייתה שום תוכנית. גרוע מזה: לאיש לא היה גם המושג הקלוש ביותר לגבי כלכלת ישראל.

לכן עסקו בשבוע הכל בתחביב הישראלי הרגיל: אילתורים. הוטלו "גזירות", שאיש לא ידע לשם מה הן באות, ומה הן נועדות להשיג. הוטל "היטל" על הסתכרים, באמתלה החסודה שהוא יחול על "הכל". אך השיכבה האמידה בישראל אינה משלמת מיסים כלל, או בשיעור מנוחה. היטל יחול על השכירים, אנוסיה-מיסים. מבחינה כלכלית זוהי שטות גמורה. תחת להויל את הוצאות-הייצור כדי לאפשר לתעשייה הישראלית להתחרות בארץ ובעולם, מגריל היטל את הוצאות-הייצור, אך מקטין את שכר-העובדים.

המיבחן הראשון

השב"כ העמיד את רבין ופרס במיבחן חמור - אישי ופוליטי

את מה הם רצו לרפוק - את יצחק רבין או את רמונדה טאויל? שאל עיתונאי ציני, בשעה שעבר על פני מישמרת-המחאה שהתייצבה מול בית-העיתונאים בתל-אביב. מרכז תשומת-הלב בהפגנה, שנערכה עלי-ידי תנועת אלטרנטיבה ברשימה המת-קדמת, הייתה רמונדה אל-טאויל עצמה, שבאה למקום יחד עם שלוש מבין ארבע ננותיה היפהפיות. שותפה, העיתונאי איברהים קרעין, בא גם הוא.

יום לפני כן הופיעו קציני-מישטרה במישרד העיתונות הפלסטינית של רמונדה והביאו לה שני מיכתבים. הם נכתבו בנוסח אחיד, דבר שהעיר על תיאום מוקדם. על האחד התם איש-צה"ל, והוא הודיע כי אלוף פיקוד-המרכז שוקל את סגירת המישרד. על השני התם איש מישרד-הפנים, שהודיע כי הממונה על המחוז שוקל את סגירת השבועון של רמונדה, אל-עורה ("השיבה"), המופיע בערבית ובאנגלית.

שני הפקידים הזמינו את רמונדה לשיבה משותפת לשניהם, באותו המקום ובאותו המועד, כצעד אחרון לפני הסגירה. הפגישה באה כדי ליצור מראש אליבי, למקרה של פנייה לבג"ץ. היה ברור כי לא הצבא, הכפוף עתה

ליצחק רבין, ולא מישרד-הפנים, הכפוף עתה זמנית לשימעון פרס, יזמו את הפעולה, אלא שרות-הביטחון הכללי, הנימוק הרישמי: פעולותיה של רמונדה ממומנות על-ידי תנועת פת"ח. עיתוי מוזר. העיתוי היה מוזר ביותר. פעולה כזאת אינה נעשית כדרך, תוך אילתור. היא הוכנה בלי ספק זמן רב מראש. אם כן, מדוע לא נעשה הדבר בימי כהונתו של משה ארנס כשר-הביטחון ויוסף בורג כשר-הפנים? מדוע נעשתה כחיפון רב, ימים מעטים אחרי כניסת השירים החדשים לתפקידיהם?

לכן יכלה להיות רק סיבה אחת: השב"כ ניסה לנצל שעת-כבוש שבין שתי תקופות-כהונה, כדי להעמיד את השירים החדשים לפני עוצבה מוגמרת. החשבון: הם לא יעוו לבטל פעולה של השב"כ שכבר פורטמה רכיבים.

היה זה מיבחן ראשון לרבין ולפרס גם יחד. בעולם, שבה ידועה רמונדה יתר מכל אישיות אחרת בשטחים הכבושים, נראה הרבר כפעולה הראשונה של הממשלה החדשה, המוכיחה ברור זו שהיא מתכוונת להגביר את הריכוז גם בהשוואה למעשי ממשלת-הליכוד. בשביל רבין ופרס זהו גם מיבחן אישי, אם יש להם אומץ-הלב לשבור קנוניה שניזומה אחרי גבם.

לסתם פה למתוונים. מדוע שונא השב"כ את רמונדה? גם לכך יש סיבה שקופה: רמונדה היא הצורה של העולם לשטחים הכבושים. באמצעותה שומע העולם על המתרחש בשטחים אלה, על מעשי המתנחלים ופעולות המימשל הצבאי, פיגועים ומהומות.

כל עיתונאי זר המגיע לארץ, שברצונו לחקור את המתרחש בגדה וברצועה, מצוייד מראש בכתובתה של רמונדה.

מבחינה פוליטית, רמונדה אכן תומכת בקו המתון של יאסר ערפאת נגד חזית-הסירוב, שעיתונה זכה זה עתה לרישיון להופעה יומית. כמשך שנים הייתה יזירתו הקרובה של עיצאם סרטאווי, לוחם-השלום הפלסטיני, ולחמה למען רעיון ההכרה ההדרגתית בין ישראל ומדינה פלסטינית. היא מוזמנת מדי שנה לעשרות ועידות בינלאומיות, המקודשות לרעיון זה, וחסרת לחלוטין את מרנייות הממשלה הקודמת והנוכחית. על כן נאסר עליה זה מכבר לצאת מן הארץ. הפעם מגוי וגמור עם השב"כ לחסל את פעולתה סופית.

השבוע זרמו לארץ מביקרי-מחאה מכל הרבעי העולם, ובניניהם מראשי האינטרנציונל הסוציאליסטי, שהוא חשוב לתרמתו הבינלאומית של פרס. היה עליו לבחור בין תרמתו בעיני העולם ובין יחסיו עם שרותי-הביטחון. ציבור אחד שתק לחלוטין: ציבור עיתונאי ישראל ואירגוניהם.